

Проф. др Жарко Видовић оставио је иза себе неколико десетина хиљада необјављених страница рукописа, међу којима и 2745 страница студије о Његошу.

Поводом стогодишњице од рођења и петогодишњице од упокојења, пријатељи Жарка Видовића припремили су избор текстова из ове студије. Књига је изашла из штампе уочи празника Васкрсења Господњег.

На 300 страна књиге *Срби и Косовски завети у Новом веку* (наслов је наш) налазе се многи одговори који ће бити на духовну корист свима нама. Наводимо само нека од питања да бисте стекли делимични увид у садржај књиге:

- Чувамо ли Ковчег завета, а да не знамо шта је његов садржај, па се о садржај огрешују баш они који чувају – не сам завет, него – тај Ковчег завета?

- Шта је Косовски завет у самој својој суштини?

- Шта је то битно за човека у Православљу?

- Шта је филозофија, а шта философија?

- Зашто Андрић назива Његоша трагичним јунаком Косовске мисли?

- Шта значи рећи: „Србин сам“?

- Шта је Небеско царство и зашто се не може схватити изван литургијског искуства?

- Зашто нема идиле и раја на земљи?

- Зашто Видовдански култ није српски?

- Шта је нација?

- Шта је личност?

- Зашто је човек човеку тајна?

- Шта је чојство, а шта јунаштво?

- Да ли нам је Његош туђ, или смо ми сами себи туђи?

Будућим читаоцима дарујемо ово размишљање Жарка Видовића:

Небеско царство о којем говори Косовски завет је – СВЕЧАНОСТ.

Та свечаност има и своје ново име, јер се та свечаност јавља тек са свешћу о поменутој истоветности. То ново име је БОЖАНСКА ЛИТУРГИЈА...

... Опасно је кад нема свечаности, јер тада је сигурно да нема ни заједнице. Свечаност је, наиме, место, време и тело у којима се јавља заједница. Постојање заједнице могуће је само као СВЕЧАНОСТ. Још опасније је кад људи ни не примећују да нема свечаности, кад су навикли на одсуство свечаности, кад су изгубили смисао и слух за свечаност, кад мисле да се оно битно одиграва у време рада, у оних шест дана кад човек треба да ради (по Четвртој заповести: „Сећај се дана одмора да га светкујеш: шест дана ради, свршавај своје послове, а седми дан је одмор и Господу Богу твоме!“). То што људи сматрају рад супстанцијом заједнице, па онда историју – као судбину заједнице – тумаче развојем рада и збивањем рада: то је, дакле, још опасније! Они тада не примећују ни одсуство свечаности, тј. њихова потреба за заједницом је толико умртвљена, да они, у свету рада и ТЕХНИКЕ, ни не примећују како нема заједнице ни свечаности. Уместо свечаности, ту су само свакодневна задовољства услед успеха (свеједно да ли радом или вештином нерада). Али има нешто још опасније. Најопасније је кад се збива ЛАЖНА СВЕЧАНОСТ! Лажни, измишљени, организовани, законом или наредбом прописани, државни празници у којима се привид свечаности чува, и то само на један могући начин: у те дане се НЕ РАДИ. Пошто се шест дана ради, седми дан се „не ради“! Празник се од обичних дана (рада,

свакодневнице, технике, рачуна, навике, аутоматизма и сл.) разликује само по томе што се не ради, али тај нерад је исто тако празан као и свакодневница, техника или аутоматизам рада! Опасност је у томе што људи верују да је свечаност присутна. Они чак честитају једни другима „празник“, „празничне дане“! Они знају да нема заједнице без свечаности. Они то наслућују. Они се некако присећају. Али они не смеју себи да признају да нема ни заједнице ни свечаности, да су они лишени свечаности, па зато „организују спонтаност“, „приређују“ свечаност, наравно, лажну...

... Опасност је највећа кад човек – у лажној свечаности! – верује да му је „Бог близу“!

Христос васкрсе!

Пријатељи Жарка Видовића

www.zarkovidovic.rs

<https://www.facebook.com/zarko.vidovic1921>